

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi -Śródmieścia w Łodzi - X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

- 1.zasądził od I. Administracji Skarbowej w Ł. na rzecz H. Z. kwotę 15.858,33 zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione i niezgodne z prawem wypowiedzenie warunków pracy i płacy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty;
- 2.zasądził od I. Administracji Skarbowej w Ł. na rzecz H. Z. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- 3.oddał powództwo w pozostałej części;
- 4.nadał wyrokowi w punkcie 1 (pierwszym) rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 5286,11 zł.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Umową o pracę z dnia 27 maja 1991 roku H. Z. została zatrudniona w Urzędzie Skarbowym w G., w pełnym wymiarze czasu pracy, na czas nieokreślony, na stanowisku Starszego Inspektora. Na wynagrodzenie powódki składało się wynagrodzenie zasadnicze według kategorii XIII w wysokości 1110.000 zł, dodatek służbowy w kwocie 130.700 zł oraz dodatek za wysługę lat w wysokości 13% naliczany od wynagrodzenia zasadniczego. Powódka świadczyła pracę w Referacie Podatków Obrotowego i Dochodowego.

Od dnia 1 sierpnia 1992 roku H. Z. była zatrudniona na stanowisku Komisarza Skarbowego. Do podstawowych obowiązków służbowych powódki należało m.in. wykonywanie szeregu czynności w zakresie kontroli podatkowej takich jak: przeprowadzanie kontroli w zakresie bieżącego sprawdzania prawidłowości składanych deklaracji VAT pod kątem obliczania podatku należnego i naliczonego, wykonywanie kontroli wstępnej i bieżącej składanych deklaracji na podatek akcyzowy, wykonywanie kontroli ksiąg handlowych i podatkowych w zakresie ustalenia prawidłowości sporządzanych deklaracji na podatki pośrednie oraz wysokości należnego i naliczonego podatku, sporządzanie wniosków i analiz z przeprowadzanych kontroli oraz przygotowywanie projektów decyzji w tym zakresie, współpraca z urzędami kontroli skarbowej oraz innymi organami kontroli w zakresie zbierania informacji i przeprowadzania kontroli podmiotów gospodarczych, ujawniania przestępstw i wykroczeń skarbowych oraz sporządzanie wniosków o ukaranie. Powódka świadczyła pracę w Referacie Podatków Pośrednich.

Od dnia 1 stycznia 1994 roku powódce przyznawano dodatek kontrolerski, w związku z wykonywaniem źródłowych kontroli podatkowych. W latach 1994 - 1997 ów dodatek przyznawany był powódce kwotowo każdorazowo na okres 1 miesiąca w kolejnych comiesięcznych decyzjach Naczelnika Urzędu Skarbowego w G.. W latach 1998 - 2002 dodatek kontrolerski przyznawany był na mocy kolejnych decyzji wydawanych na okres trzech bądź sześciu miesięcy. W pismach informujących powódkę o fakcie przyznania dodatku, zamieszczona była informacja, iż dodatek jest ustalany na podstawie zarządzenia Ministra Finansów z dnia 24 stycznia 1994 roku w sprawie wysokości i sposobu przyznawania dodatku kontrolerskiego pracownikom urzędów skarbowych, a następnie – na podstawie zarządzenia Ministra Finansów z dnia 22 grudnia 1994 roku w sprawie wysokości i sposobu przyznawania dodatku kontrolerskiego pracownikom urzędów skarbowych zastąpionego później przez zarządzenie Ministra Finansów z dnia 29 listopada 1996 roku w sprawie przyznawania dodatku kontrolerskiego pracownikom podległym Ministrowi Finansów.

Na mocy polecenia służbowego z dnia 20 grudnia 2002 roku H. Z. powierzono z dniem 1 stycznia 2003 roku stanowisko Komisarza Skarbowego w Referacie Kontroli Podatkowej. Na nowym stanowisku powódka miała m.in. prowadzić kontrole w toku postępowania podatkowego w zakresie niezbędnym do ustalania zobowiązania podatkowego, zawiadamiać komórki ds. karnych skarbowych o popełnieniu przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego ujawnionego w trakcie kontroli, współdziałania z urzędami kontroli skarbowej, organami

policii i innymi instytucjami w zakresie zobowiązań podatkowych oraz zwalczania niezgłoszonej do opodatkowania działalności gospodarczej, sporządzanie wniosków, analiz w wyniku przeprowadzonych kontroli, prowadzenie niezbędnych ewidencji i zapisków dotyczących przeprowadzonych kontroli.

Po przeniesieniu do nowej komórki organizacyjnej powódka nieprzerwanie otrzymywała dodatek kontrolerski, przyznawany początkowo w określonej kwocie na okres 6 miesięcy w kolejnych decyzjach Naczelnika Urzędu Skarbowego w G.. Od 2004 roku dodatek kontrolerski był przyznawany na okres 1 roku jako wskazany procent wynagrodzenia zasadniczego powódki w wysokości od 30% do 45%. W pismach informujących powódkę o fakcie przyznania dodatku kontrolerskiego, zamieszczona była informacja, iż dodatek jest ustalany na podstawie rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu przyznawania dodatku kontrolerskiego pracownikom podległym ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych.

W dniu 16 grudnia 2010 roku pomiędzy Urzędem Skarbowym w G. reprezentowanym przez Naczelnika Urzędu Skarbowego a H. Z. zostało zawarte porozumienie, na mocy którego powódka została zatrudniona na stanowisku Komisarza Skarbowego w Samodzielnym Referacie Kontroli Podatkowej. Do obowiązków służbowych powódki w nowej komórce organizacyjnej należało m.in. prowadzenie kontroli podatkowych, prowadzenie czynności sprawdzających u kontrahenta podatnika w zakresie objętym kontrolą lub postępowaniem podatkowych, prowadzenie postępowań w zakresie sprzeciwu przedsiębiorcy na działania organu kontroli, sporządzanie projektów planów kontroli podatkowych, współpraca z Generalnym Inspektorem Informacji Finansowej w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, wydawanie postanowień w sprawach przedłużenia terminu zwrotu podatku w trakcie trwania kontroli podatkowej.

Po przeniesieniu do nowej komórki organizacyjnej powódka w latach 2010 - 2015 nieprzerwanie otrzymywała dodatek kontrolerski, przyznawany z początku na okres 1 roku, a następnie na okres 1 miesiąca jako wskazany procent wynagrodzenia zasadniczego powódki w wysokości od 30% do 45% na podstawie rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2010 roku w sprawie wysokości i sposobu przyznawania dodatku kontrolerskiego pracownikom podległym ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych.

Pracownicy urzędów skarbowych z mocy prawa z dniem 1 kwietnia 2015 roku stali się pracownikami Izb Skarbowych. W związku ze zmianami organizacyjnymi z dniem 1 kwietnia 2015 roku komórka (...) Referat Kontroli Podatkowej uległa likwidacji. Pozwany pismem z dnia 1 kwietnia 2015 roku poinformował powódkę, że powierza jej stanowisko Komisarza Skarbowego w Samodzielnym Referacie Kontroli Podatkowej, (...) Międzynarodowej oraz Spraw Karnych Skarbowych.

Do zakresu obowiązków powódki należało: prowadzenie kontroli podatkowych, prowadzenie czynności sprawdzających u kontrahenta podatnika w zakresie objętym kontrolą lub postępowaniem podatkowym, prowadzenie postępowań w zakresie sprzeciwu przedsiębiorcy na działania organu kontroli, wnioskowanie o wydanie zabezpieczeń wykonania zobowiązań podatkowych, współpraca z Generalnym Inspektorem Informacji Finansowej w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, wydawanie postanowień w sprawach przedłużenia terminu zwrotu podatku w trakcie trwania kontroli podatkowej.

Po powierzeniu powódce nowego stanowiska wciąż otrzymywała ona dodatek kontrolerski, przyznawany przez Dyrektora Izby Skarbowej w Ł. na okres 1 roku, jako wskazany procent wynagrodzenia zasadniczego powódki w wysokości od 30% do 45% na podstawie rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2010 roku w sprawie wysokości i sposobu przyznawania dodatku kontrolerskiego pracownikom podległym ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych.

W dniu 28 kwietnia 2017 roku powódka otrzymała pisemną propozycję określającą warunki zatrudnienia w Izbie Administracji Skarbowej w Ł.. Powódce zaproponowano zatrudnienie na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w wymiarze 1 etatu na stanowisku Kontrolera Skarbowego, zaliczanego do grupy stanowisk specjalistycznych w służbie cywilnej, w Samodzielnym Referacie Kontroli Podatkowej, (...) Międzynarodowej oraz

Spraw Karnych Skarbowych w Urzędzie Skarbowym w G. za miesięcznym wynagrodzeniem zasadniczym wg mnożnika 1,610 kwoty bazowej dla członków korpusu służby cywilnej wraz z dodatkiem za wieloletnią pracę w służbie cywilnej w wysokości wynoszącej po pięciu latach pracy 5% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego, który to dodatek wzrasta o 1% za każdy następny rok pracy aż do osiągnięcia 20% wynagrodzenia zasadniczego. Powódka zaakceptowała powyższą propozycję.

Do zadań powódki na zaproponowanym stanowisku należało: prowadzenie kontroli podatkowych, prowadzenie postępowań w zakresie sprzeciwu przedsiębiorcy na działania organu kontroli, przygotowywanie projektów wniosków o zabezpieczenie wykonania zobowiązań podatkowych, sporządzanie projektów postanowień w sprawach przedłużenia terminu zwrotu podatku w trakcie trwania kontroli podatkowej, sporządzanie projektów postanowień w zakresie kar porządkowych, sporządzanie projektów zawiadomień i odstąpień od zawiadomienia o naruszeniu przepisów prawa, a w szczególności o popełnieniu przestępstwa lub wykroczenia skarbowego, opracowywania informacji, analiz, sprawozdań i opinii w zakresie właściwości (...) Referatu Kontroli Podatkowej, (...) Międzynarodowej oraz Spraw Karnych Skarbowych, prowadzenie wymaganych ewidencji i rejestrów, ewidencjonowanie dokumentów źródłowych w systemach informatycznych, współpraca z innymi organami w zakresie ujawniania nieprawidłowości podatkowych oraz przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, realizacja zadań związanych z transakcjami wewnątrzspółnotowymi, obsługa systemów wymiany informacji podatkowych, analiza informacji dostępnych w ramach wymiany informacji podatkowych, w tym w systemach informatycznych wspomagających wymianę informacji i międzynarodową współpracę w sprawach podatkowych.

W czasie zatrudnienia w Samodzielnym Referacie Kontroli Podatkowej, (...) Międzynarodowej oraz Spraw Karnych Skarbowych H. Z. otrzymywała dodatek kontrolerski przyznany jej bezterminowo od dnia 1 marca 2017 roku przez Dyrektora I. Administracji Skarbowej w Ł. wg stawki 35% wynagrodzenia zasadniczego na podstawie rozporządzenia Ministra (...) i Finansów z dnia 26 kwietnia 2017 roku w sprawie dodatku kontrolerskiego dla osób zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej oraz dla Funkcjonariuszy (...) Skarbowej.

W czasie swojego zatrudnienia w Urzędzie Skarbowym w G. H. Z. wykonywała te same czynności tj. wykonywała kontrole dokumentacji podatkowych. Kontrole przeprowadzane były również poza siedzibą urzędu. Powódka przeprowadzała średnio 3-4 kontrole w miesiącu wg uprzednio ustalonych planów miesięcznych, kwartalnych i rocznych. W trakcie jej zatrudnienia u pozwanego nie było miesiąca, w którym powódka nie wykonywałaby kontroli.

Począwszy od 1994 roku powódka miała nieprzerwanie co miesiąc wypłacany dodatek kontrolerski.

W grudniu 2017 roku powódka otrzymywała wynagrodzenie zasadnicze wg mnożnika 1,820 w wysokości 3410,39 zł, dodatek za wysługę lat w wysokości 682,08 zł oraz dodatek kontrolerski w wysokości 35% wynagrodzenia zasadniczego.

Na mocy Zarządzenia nr (...) z dnia 22 grudnia 2017 roku zmieniającego zarządzenie w sprawie nadania regulaminu organizacyjnego Urzędu Skarbowego w G. wprowadzono nowy regulamin organizacyjny. Zgodnie w treścią nowego regulaminu do zadań pracowników (...) Referatu Kontroli Podatkowej, (...) Międzynarodowej oraz Spraw Karnych Skarbowych należało:

a) w zakresie kontroli podatkowej;

- prowadzenie kontroli podatkowej;
- prowadzenie postępowań w zakresie sprzeciwu przedsiębiorcy na działania organu kontroli;
- wnioskowanie o zabezpieczenie wykonania zobowiązań podatkowych wydawanie postanowień w sprawach przedłużenia terminu zwrotu podatku;
- orzecznictwo w zakresie kar porządkowych;

b) w zakresie wymiany informacji międzynarodowej:

- realizacja zadań związanych w transakcjami wewnątrzwspólnotowymi;
- obsługa systemów wymiany informacji podatkowych;
- wymiana informacji podatkowych;
- analiza informacji dostępnych w ramach wymiany informacji podatkowych, w tym w systemach informatycznych wspomagających wymianę informacji i międzynarodową współpracę w sprawach podatkowych;
- bieżąca obsługa i analiza informacji podsumowujących VAT-UE;

c) w zakresie spraw karnych skarbowych:

- prowadzenie postępowań w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe;
- sporządzanie i wnoszenie aktów oskarżenia do sądów;
- wykonywanie zadań oskarżyciela publicznego;
- opracowywanie i wnoszenie zwyczajnych i nadzwyczajnych środków zaskarżenia;
- występowanie przed sądem w postępowaniu wykonawczym w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe;
- prowadzenie dochodzeń w sprawach określonych w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości;
- prowadzenie ewidencji postępowań przygotowawczych;
- prowadzenie postępowań mandatowych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy;

Do zadań pracowników (...) Referatu Czynności Analitycznych i Sprawdzających należy:

- a) pozyskiwanie informacji mogących mieć wpływ na powstanie obowiązku podatkowego, w tym o wydatkach i wartości mienia zgromadzonego przez podatnika;
- b) zarządzanie ryzykiem zewnętrznym, w tym identyfikowanie obszarów zagrożeń mogących mieć wpływ na prawidłowość wypełniania obowiązków podatkowych i celnych oraz prowadzenie rejestru ryzyka w tym zakresie;
- c) typowanie podmiotów do czynności sprawdzających, kontroli podatkowej i postępowań podatkowych oraz sporządzanie planów kontroli;
- d) dokonywanie czynności sprawdzających;
- e) badanie zasadności zwrotu podatków;
- f) wydawanie postanowień w sprawach przedłużenia terminu zwrotu podatku;
- g) przekazywanie wniosków o dokonanie zwrotu podatku od wartości dodanej do właściwych państw członkowskich;
- h) analizowanie oświadczeń o stanie majątkowym;
- i) koordynowanie sprawozdawczości realizowanej przez Urząd Skarbowy.

W 2017 roku J. P. Naczelnik Urzędu Skarbowego w G. podjęła działania mające na celu usprawnienie pracy komórki (...) Referatu Czynności Analitycznych i Sprawdzających. Zatrudnieni w niej pracownicy nie radzili sobie z powierzonymi obowiązkami, podobnie jak kierownik tejże komórki. W grudniu 2017 roku stanowisko kierownika (...) Referatu Czynności Analitycznych i Sprawdzających zostało powierzone B. W., która bardzo pochlebnie wyrażała się o powódce i zgłosiła chęć współpracy z powódką w objętej komórce organizacyjnej Urzędu Skarbowego w G..

Naczelnik Urzędu Skarbowego zwróciła się do P. D. Kierownika (...) Referatu Kontroli Podatkowej, (...) Międzynarodowej oraz Spraw Karnych Skarbowych o wskazanie pracownika, który mógłby zostać przeniesiony do (...) Referatu Czynności Analitycznych i Sprawdzających. P. D. wskazał na osobę powódki, gdyż jako jedyna dysponowała ona wiedzą i uprawnieniami potrzebnymi do wykonywania czynności analitycznych. Miała ona opinię wzorowego pracownika, a ponadto była osobą kontaktową, co było cechą niezbędną do pracy w nowej komórce organizacyjnej.

Naczelnik Urzędu Skarbowego w G. nie rozmawiał z powódką na temat ewentualnego przeniesienia do innej komórki organizacyjnej. Otrzymał natomiast rozmowę z pracownicą (...) Referatu Czynności Analitycznych i Sprawdzających, której zaproponował przejście na miejsce powódki w Samodzielnym Referacie Kontroli Podatkowej, (...) Międzynarodowej oraz Spraw Karnych Skarbowych.

W dniach 29 grudnia 2017 roku – 2 stycznia 2018 roku powódka była nieobecna w pracy, gdyż korzystała z urlopu wypoczynkowego.

W dniu 3 stycznia 2018 roku H. Z. po przyjściu do pracy otrzymała od Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. J. P. pismo datowane na dzień 29 grudnia 2017 roku zawierające informację, że w związku ze zmianami organizacyjnymi spowodowanymi wejściem w życie Zarządzenia nr (...) Dyrektora I. Administracji Skarbowej w Ł. z dnia 22 grudnia 2017 roku w sprawie nadania Regulaminu Organizacyjnego Urzędu Skarbowego w G., z dniem 1 stycznia 2018 roku zostaje ona przeniesiona z (...) Referatu Kontroli Podatkowej, (...) Międzynarodowej oraz Spraw Karnych Skarbowych do (...) Referatu Czynności Analitycznych i Sprawdzających w Urzędzie Skarbowym w G.. Powyższe pismo zawierało również informację, że od dnia 1 stycznia 2018 roku powódka traci prawo do dodatku kontrolerskiego.

Powódka po otrzymaniu pisma informacyjnego nie podjęła pracy w Samodzielnym Referacie Czynności Analitycznych i Sprawdzających, gdyż przebywała na długotrwałym zwolnieniu lekarskim. Z dniem 1 lipca 2018 roku H. Z. przeszła na emeryturę.

Wynagrodzenie powódki liczone według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wynosiło 5286,11 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie załączonych przez strony dokumentów, zeznań świadka oraz dowodu z przesłuchania stron. Sąd podkreślił, iż okoliczności sprawy mające znaczenie dla jej rozstrzygnięcia nie były sporne między stronami, które jedynie prezentowały ich odmienną interpretację i ocenę prawną.

W ocenie tego Sądu - powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu w przeważającym zakresie, zaś istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy pozwany pismem z dnia 29 grudnia 2017 roku doręczonym powódce w dniu 3 stycznia 2018 roku dokonał wypowiedzenia warunków pracy i płacy czy też jedynie zmodyfikował zakres czynności powierzonych pracownikowi.

Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z treścią art.42 § 1 i 2 k.p. przepisy o wypowiedzeniu umowy o pracę stosuje się odpowiednio do wypowiedzenia wynikających z umowy warunków pracy i płacy, a wypowiedzenie warunków pracy lub płacy uważa się za dokonane, jeżeli pracownikowi zaproponowano na piśmie nowe warunki; wypowiedzenie warunków pracy i płacy jest czynnością skierowaną na zmianę treści stosunku pracy, a więc na trwanie stosunku pracy na innych niż uprzednio warunkach; przedmiotem wypowiedzenia zmieniającego mogą być tylko warunki pracy, tylko warunki wynagrodzenia za pracę albo i warunki pracy i warunki płacy.

W ocenie Sądu a quo skutkiem dokonania tej czynności może być,

w zależności od tego czy pracownik przyjmie, czy odmówi przyjęcia zaproponowanych warunków pracy i wynagrodzenia, kontynuowanie stosunku pracy na zmienionych warunkach lub rozwiązanie umowy o pracę; przyjęcie zaproponowanych warunków pracy i płacy zapobiega wprawdzie rozwiązaniu umowy o pracę, ale nie zawsze znaczy rezygnację pracownika z dochodzenia przysługujących mu roszczeń z tytułu nieuzasadnionego lub naruszającego przepisy wypowiedzenia zmieniającego.

Sąd meriti podniósł, że w piśmiennictwie przyjmuje się, że wypowiedzenia zmieniającego wymaga tylko istotna zmiana wynikających z umowy warunków pracy i (lub) płacy; zmiany dotyczące wynagrodzenia pracownika są uważane zawsze za istotne, co do warunków pracy, powstają w praktyce trudności w przeprowadzeniu granicy między zmianą istotną (wymagającą wypowiedzenia zmieniającego) oraz nieistotną (dokonywaną przez pracodawcę poleceniem).

Sąd Rejonowy powołał przy tym wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1998 r., (I PKN 559/97, OSNAPiUS 1999, nr 6, poz. 205) stwierdzający, że istotna zmiana rozkładu czasu pracy, uzgodnionego przez pracodawcę z pracownikiem, wymaga wypowiedzenia warunków pracy (art. 42 § 1 k.p.) lub porozumienia stron. (Jaśkowski, Kazimierz. Art. 42. W: Komentarz aktualizowany do Kodeksu pracy. System Informacji Prawnej LEX, 2018), natomiast w przypadku, gdy czynności, które ma wykonywać pracownik według nowego zakresu czynności, nie wykraczają poza obowiązki związane z zajmowanym stanowiskiem (pełnioną funkcją), zmiana przez pracodawcę zakresu czynności pracownika, nie stanowi istotnej zmiany warunków pracy, wymagającej wypowiedzenia w trybie art. 42 k.p. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 września 2005 r., II PK 292/04, OSNP 2006 nr 7-8, poz. 114); zakres czynności pracownika jest zbiorczym poleceniem pracodawcy jedynie wówczas, gdy stanowi dozwoloną konkretyzację umówionego rodzaju pracy, a zatem, gdy modyfikacji ulegać mają istotne ustalenia w zakresie rodzaju umówionej pracy, to taka zmiana wymaga zgody pracownika, a w razie jej braku wypowiedzenia zmieniającego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2008 r., I PK 73/08, LEX nr 509025).

W ocenie Sądu I instancji pozwany podejmując decyzję o przeniesieniu powódki do (...) Referatu Czynności Analitycznych i Sprawdzających dokonał istotnej zmiany warunków jej pracy - nie dokonał jedynie przesunięcia pracownika pomiędzy poszczególnymi komórkami organizacyjnymi zakładu pracy, ale też zmodyfikował zakres obowiązków służbowych powódki, ponieważ od początku zatrudnienia w Urzędzie Skarbowym H. Z. wykonywała czynności kontrolne, polegające w głównej mierze na przeprowadzaniu kontroli poza siedzibą Urzędu Skarbowego w G..

Sąd meriti podkreślił, że przeprowadzanie kontroli było głównym obowiązkiem służbowym powódki, który wykonywała nieprzerwanie od 1991 roku, bez oddzielnego zlecenia Naczelnika Urzędu Skarbowego, który mógł udzielać doraźnego zlecenia pracownikom innych komórek organizacyjnych; od 2015 roku H. Z. wykonywała również dodatkowe czynności związane z prowadzeniem wymaganych ewidencji i rejestrów, ewidencjonowaniem dokumentów źródłowych w systemach informatycznych, współpracą z innymi organami w zakresie ujawniania nieprawidłowości podatkowych oraz przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, realizacją zadań związanych z transakcjami wewnątrzspółnotowymi, obsługą systemów wymiany informacji podatkowych, analizą informacji dostępnych w ramach wymiany informacji podatkowych, w tym w systemach informatycznych wspomagających wymianę informacji i międzynarodową współpracę w sprawach podatkowych, jednak praca, którą od 1 stycznia 2018 roku miała wykonywać w Samodzielnym Referacie Czynności Analitycznych i Sprawdzających polegała głównie na pozyskiwaniu informacji mogących mieć wpływ na powstanie obowiązku podatkowego, zarządzanie ryzykiem zewnętrznym i typowaniu podmiotów do kontroli.

W ocenie Sądu meriti, czynności te powódka wykonywałaby wyłącznie w siedzibie zakładu pracy, gdzie analizowałaby dokumenty i zajmowała się planowaniem działań innej komórki organizacyjnej, a zatem nowy zakres czynności przedstawiony powódce w dniu 3 stycznia 2018 roku w sposób istotny odbiegał od dotychczasowego zakresu obowiązków, pracodawca pozbawił bowiem powódki możliwości wykonywania swojego podstawowego obowiązku pracowniczego jako Kontrolera Skarbowego w Urzędzie Skarbowym, a powierzył jej czynności charakterystyczne dla analityka i planisty.

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na brak konsekwencji w zachowaniu pozwanego, który w dniu 16 grudnia 2010 roku zawarł z powódką porozumienie zmieniające warunki pracy, na mocy którego H. Z. została zatrudniona na stanowisku Komisarza Skarbowego w Samodzielnym Referacie Kontroli Podatkowej - zmiana miejsca wykonywania pracy była przy tym jedyną modyfikacją stosunku pracy, gdyż zmiany nie uległy warunki płacy, a obowiązki powódki zmodyfikowano w stopniu nieznacznym.

Okoliczność ta – zdaniem Sądu a quo - przeczy twierdzeniom Naczelnik Urzędu Skarbowego J. P., że ustaloną praktyką w Urzędzie Skarbowym jest przenoszenie pracowników między poszczególnymi komórkami organizacyjnymi wyłącznie w drodze polecenia służbowego. Skoro w 2010 roku pracodawca uznał, iż do skutecznego przeniesienia powódki do (...) Referatu Kontroli Podatkowej koniecznym jest zawarcie porozumienia, to winien on konsekwentnie zaproponować H. Z. zawarcie kolejnego porozumienia, a w razie odmowy pracownika – zastosować wypowiedzenie zmieniające.

W ocenie Sądu I instancji decyzja pozwanego o przeniesieniu powódki doprowadziła również do istotnej modyfikacji warunków płacy - nie sposób bowiem podzielić stanowiska pozwanego, iż dodatek kontrolerski, który powódka miała przyznany i wypłacany nieprzerwanie od 1994 roku nie stanowił stałego elementu jej wynagrodzenia za pracę.

Sąd ten wskazał, że z art.80 k.p. wynika zasada wzajemności oraz ekwiwalentności wynagrodzenia pracownika, który jest uprawniony do otrzymania wynagrodzenia wyłącznie za wykonaną pracę, a za czas jej niewykonywania zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko jedynie, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią, co oznacza, że w czasie świadczenia pracy pracownikowi przysługuje wynagrodzenie obejmujące jego składniki określone w umowie o pracę. Przez wykonaną pracę należy rozumieć czynności spełnione przez pracownika w okresie poprzedzającym wypłatę wynagrodzenia.

Sąd Rejonowy zgodził się z twierdzeniem pełnomocnika pozwanego, że wynagrodzenie za pracę nie ma charakteru jednorodnego - przeważnie w jego skład wchodzi również elementy zróżnicowane pod względem charakteru prawnego, jak i wysokości, w praktyce wykrystalizował się podział na wynagrodzenie zasadnicze, premie i dodatki, przy czym wynagrodzenie zasadnicze jest składnikiem stałym i obligatoryjnym, pozostałe elementy płacowe zależą od umownej woli stron albo od tego, czy zostaną ujęte w przepisach płacowych. Podstawy prawnej tego podziału Sąd ten doszukał się w art. 78 § 2 k.p., który nakazuje ustalić wysokość oraz zasady przyznawania stawek wynagrodzenia za pracę określonego rodzaju lub na określonym stanowisku, a także innych (dodatkowych) składników wynagrodzenia, jeśli zostały one przewidziane. (Prusinowski, Piotr. Art. 78. W: Kodeks pracy. Komentarz, wyd. IV. Wolters Kluwer Polska, 2018), zaś stałym i obligatoryjnym składnikiem wynagrodzenia za pracę jest wyłącznie wynagrodzenie zasadnicze (wyrok SN z dnia z dnia 18 listopada 2014 r., II PK 45/14, LEX nr 1777872).

Obligatoryjność wynagrodzenia zasadniczego – w ocenie Sądu meriti - oznacza, że powinno zostać przekazane pracownikowi w każdym kolejnym terminie wypłaty wynagrodzenia za pracę, zaś pozostałe składniki mają charakter fakultatywny w tym znaczeniu, iż mogą one zostać wprowadzone do wynagrodzenia w drodze odpowiedniego aktu płacowego np.: poprzez układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania, rozporządzenie albo akt stanowiący podstawę nawiązania stosunku pracy np.: umowa o pracę, powołania, wybór, mianowanie, spółdzielcza umowa o pracę.

Sąd Rejonowy wskazał, że z umowy o pracę zawartej z powódką w dniu 27 maja 1991 roku wynika, że do stałych składników jej wynagrodzenia należało wynagrodzenie zasadnicze, dodatek służbowy oraz dodatek stażowy tj. za wysługę lat, zaś obecnie w skład wynagrodzenia wchodzi wynagrodzenie zasadnicze i dodatek stażowy - nie został natomiast w przedmiotowym dokumencie wymieniony dodatek kontrolerski. Jednak brak takiego zapisu nie musi świadczyć, że w rzeczywistości charakteru tego nie posiadał.

W związku z tym – zdaniem Sądu I instancji - koniecznym stało się przeprowadzenie analizy zasad przyznawania wskazanego dodatku.

Sąd ten wskazał, że zgodnie z art. 148 ustawy z dnia 16 listopada 2016 roku o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. u. z 2016 r. poz. 508) osobie zatrudnionej w jednostce organizacyjnej KAS oraz funkcjonariuszowi przysługują odpowiednio do wynagrodzenia albo uposażenia dodatek kontrolerski w wysokości do 50% wynagrodzenia zasadniczego albo uposażenia zasadniczego za wykonywanie kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej, kontroli, o której mowa w art. 119zzf § 1 Ordynacji podatkowej, audytu oraz enumeratywnie wymienionych w ustawie o KAS czynności. W piśmiennictwie przyjmuje się, że dodatki z tytułu wykonywanych w jednostkach organizacyjnych KAS obowiązków, przewidzianych w omawianym przepisie, mają charakter stały i stanowią dodatkowy element wynagrodzenia (uposażenia) dla członków korpusu służby cywilnej (urzędników i pracowników) oraz funkcjonariuszy (...) Skarbowej; dodatki te są wypłacane funkcjonariuszom lub członkom korpusu służby cywilnej z tytułu wykonywania czynności określonych w art. 148 ust. 1 bez konieczności spełniania dodatkowych wymogów. (Ciecierski, Michał. Art. 148. W: Krajowa Administracja Skarbowa. Komentarz. Wolters Kluwer Polska, 2018).

W ocenie Sądu a quo – w okresie poprzedzającym wejście w życie ustawy z dnia 16 listopada 2016 roku o Krajowej Administracji Skarbowej dodatek kontrolerski był przyznawany powódce na podstawie § 1 ust. 1 w zw. z § 2 ust 1 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2010 roku w sprawie wysokości i sposobu przyznawania dodatku kontrolerskiego pracownikom podległym ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych (Dz. U. z 2010 r. poz. 764); przywołany przepis stanowił, iż dodatek kontrolerski przyznaje się pracownikom zatrudnionym w izbach skarbowych realizującym zadania w zakresie wykonywania kontroli podatkowej, jako podstawowe zadanie o charakterze ciągłym; w odróżnieniu do pracowników izb skarbowych, dla których wykonywanie kontroli nie stanowiło podstawowego zadania o charakterze ciągłym, otrzymanie dodatku kontrolerskiego nie było uzależnione od wymiaru czasu pracy poświęconego na wykonanie czynności kontrolnych ani od otrzymania uprzedniego polecenia od Naczelnika Urzędu Skarbowego wykonania czynności kontrolnych.

Sąd meriti podkreślił, że od 1994 roku dodatek kontrolerski był wypłacany na podstawie zmieniających się zarządzeń i rozporządzeń, jednakże podstawą jego przyznania było wykonywanie zadań kontrolnych o charakterze ciągłym, bez konieczności spełnienia dodatkowych przesłanek; w przypadku powódki kontrola podatkowa była jej podstawowym zadaniem o charakterze ciągłym i nadrzędnym w stosunku do innych obowiązków pracowniczych, za wykonanie którego otrzymywała nieprzerwanie od 1994 roku dodatek kontrolerski.

W ocenie Sądu I instancji wypłacanie powódce co miesiąc przez 23 lata dodatku kontrolerskiego za wykonywanie jej podstawowych obowiązków pracowniczych spowodowało, że dodatek kontrolerski stanowił stałą część wynagrodzenia powódki i stosunku pracy.

W świetle powyższych rozważań Sąd ten przyjął, że przeniesienie powódki do innej komórki organizacyjnej Urzędu Skarbowego w Głównie stanowiło istotną zmianę zarówno warunków pracy jak i warunków płacowych i winno odbyć się zgodnie z wymogami określonymi w art 42 k.p., zgodnie z którym do wypowiedzenia warunków pracy lub płacy stosuje się odpowiednio przepisy o wypowiedzeniu umowy o pracę.

Sąd ten uznał, że w związku z tym - w takim samym zasadniczo zakresie, jak przy wypowiedaniu definitywnym - obowiązuje forma wypowiedzenia, jak również ochrona przed wypowiedzeniem przez pracodawcę warunków pracy lub płacy wynikających z umów zawartych na czas nieokreślony, a mianowicie wypowiedzenie warunków pracy lub płacy może być dokonywane tylko z przyczyn uzasadnionych; zakazy wypowiedzenia (definitywnego) umowy o pracę odnoszą się także do wypowiedzenia zmieniającego, chyba że przepisy szczególne dopuszczają możliwość złożenia tylko wypowiedzenia zmieniającego, nie uchylając zakazu wypowiedzenia definitywnego.

Zdaniem Sądu Rejonowego pracodawca nie zastosował się do wymogów, które ustawodawca przewidział dla wypowiedzenia zmieniającego - sam przyznał tę okoliczność, tłumacząc jednak, że nie był zobligowany do zastosowania w sytuacji powódki konstrukcji wypowiedzenia zmieniającego. Bez wątpliwości jednak – zdaniem Sądu I instancji - pismo przedłożone H. Z. nie zawierało pisemnej propozycji nowych warunków pracy i płacy, a miało wyłącznie charakter informacyjny, a zatem pracodawca nie zastosował okresu wypowiedzenia, po upływie którego doszłoby do modyfikacji warunków pracy i płacy pracownika, wręcz przeciwnie - dokonał przeniesienia powódki z

datą wsteczną; w owym piśmie brak było również informacji dla pracownika, że jeżeli przed upływem połowy okresu wypowiedzenia nie złoży oświadczenia o odmowie przyjęcia zaproponowanych warunków, uważa się, że wyraził zgodę na te warunki. Pismo nie zawierało również pouczenia o prawie i terminie odwołania do sądu pracy.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy stwierdził, że wypowiedzenie zmieniające zostało dokonane z naruszeniem przepisów kodeksu pracy, tj. art. 30 § 4 k.p. w zw. z art. 42 § 1 k.p. co przemawiało za uwzględnieniem powództwa co do zasady.

Sąd ten zasądził na rzecz powódki odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres trzymiesięcznego wypowiedzenia na podstawie art. 42 § 1 k.p. w zw. z art. 45 § 1 k.p. w zw. z art. 47¹ k.p. Zgodnie z tym ostatnim przepisem odszkodowanie, o którym mowa w art. 45, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres od 2 tygodni do 3 miesięcy, nie niższej jednak od wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. W tym przypadku okres wypowiedzenia wyniósł 3 miesiące.

Jako podstawę wyliczenia odszkodowania Sąd meriti przyjął wysokość wynagrodzenia powódki wynikającą z zaświadczenia o wynagrodzeniu liczonym według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, które wyniosło 5286,11 zł. Sąd ten oparł się na przedłożonym przez pozwanego zaświadczeniu wykazującym wysokość jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki liczonego wg zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy przed dniem 1 stycznia 2018 roku, a więc w miesiącu poprzedzającym wypowiedzenie zmieniające warunki pracy i płacy powódki, przed tą datą stałym elementem wynagrodzenia powódki był dodatek kontrolerski, który winien być uwzględniony przy obliczaniu należnego pracownikowi wynagrodzenia.

Sąd Rejonowy powołał się na stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w uchwale z dnia 6 marca 2003 r., sygn. akt III PZP 3/03, zgodnie z którą ustawowe odsetki od odszkodowania przysługującego pracownikowi z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia stają się wymagalne w dniu doręczenia pracodawcy odpisu pozwu zawierającego żądanie zapłaty tego odszkodowania. W związku z tym o odsetkach od odszkodowania orzeczono na mocy art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p., zasądzając je od dnia następnego po dniu doręczenia odpisu pisma pełnomocnikowi pozwanego, tj. od dnia 6 czerwca 2018 roku, oddalając żądanie zasądzenia odsetek od jego dnia doręczenia (pkt 3 wyroku).

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku w oparciu o wyrażoną w art. 98 k.p.c. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu w zw. z § 9 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki na podstawie art. 477² § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona pozwana, zaskarżając go w części tj. w zakresie, w jakim Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki odszkodowanie oraz zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

Skarżonemu rozstrzygnięciu zarzuciła:

- naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść wydanego orzeczenia :

1. art.233 k.p.c. poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego polegające na uznaniu, że dodatek kontrolerski ze względu na czas przez który był wypłacany Powódce stał się elementem składowym wynagrodzenia, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu winna doprowadzić Sąd do wniosku, iż dodatek kontrolerski jest fakultatywnym elementem wynagrodzenia uzależnionym od dokonywanych przez pracownika czynności i nie jest on elementem stałym wynagrodzenia;

2. art.233 k.p.c. w związku z art.231 k.p.c. poprzez przekroczenie swobodnego uznania przez Sąd, iż zgromadzony materiał dowodowy pozwala przyjąć, iż dodatek kontrolerski stał się stałym elementem wynagrodzenia podczas gdy prawidłowa ocena zebranego materiału oraz prawidłowa subsumpcja przepisów prawa dotyczących dodatku

kontrolerskiego winna Sąd doprowadzić do wniosku, iż dodatek kontrolerski stanowi część fakultatywną wynagrodzenia zależną od wykonywanych czynności i nie jest w przeciwieństwie np. do dodatku stażowego stałym elementem wynagrodzenia;

3. art.233 k.p.c. w związku z art.42 k.p. poprzez uznanie, iż przesunięcie pracownika pomiędzy poszczególnymi komórkami organizacyjnymi Zakładu Pracy z modyfikacją zakresu obowiązków służbowych należy uznać jako istotną zmianę warunków pracy związaną z koniecznością dokonania wypowiedzenia zmieniającego warunki pracy i płacy, podczas gdy prawidłowa ocena stanu faktycznego zaistniałego w niniejszej sprawie, zebranego materiału dowodowego powinna doprowadzić Sąd do wniosku, iż Pozwany jako pracodawca miał możliwość dokonywania zmian organizacyjnych w obrębach jednostki polegających na „przesuwaniu” pracowników tej jednostki pomiędzy jej komórkami i nie stanowi to zmiany stosunku pracy do którego wymagano by zastosowania konstrukcji wypowiedzenia zmieniającego;

4. art.233 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie przez Sąd, iż u pracodawcy wykształciła się praktyka przenoszenia pracowników pomiędzy poszczególnymi komórkami organizacyjnymi i stosowania wobec nich w tych sytuacjach konstrukcji porozumienia, a co za tym idzie uznanie, iż w przedstawionym stanie faktycznym winien zastosować wobec Powódki konstrukcję wypowiedzenia zmieniającego podczas gdy Sąd całkowicie pominął fakt, iż w 2015 roku nastąpiła konsolidacja polegająca na przejściu wszystkich pracowników urzędów skarbowych województwa (...) przez Izbę Skarbową w Ł., która stała się nowym pracodawcą, nie można zatem mówić o wykształczonej praktyce u pracodawcy gdyż dotyczy to sytuacji przed konsolidacją i nie może wpływać na przedmiotową sprawę.

- naruszenie przepisów prawa materialnego:

1. art.42 k.p. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na tym, iż Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie Pozwany powinien przedstawić Powódce wypowiedzenie zmieniające ze względu na przesunięcie do innej komórki organizacyjnej, podczas gdy prawidłowa wykładnia powyższego przepisu powinna doprowadzić Sąd do wniosku, iż w niniejszej sprawie nie mieliśmy do czynienia ze zmianą warunków pracy i płacy polegających na zmianie stałych warunków zatrudnienia a jedynie na przesunięciu w ramach organizacji urzędu bez zmiany stałych warunków wynagrodzenia. Z uwagi na fakt, iż dodatek kontrolerski nie jest stałym elementem wynagrodzenia związanym z wykonywaniem określonych czynności przez pracownika i ściśle od nich zależnym.

2. art.42 k.p. w związku z art. 148 ustawy z dnia 16 listopada 2016 roku o Krajowej Administracji Skarbowej (dalej jako: „KAS”) poprzez ich błędną wykładnię i przez to niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu przez Sąd, iż dodatek kontrolerski przyznawany osobie zatrudnionej w jednostkach organizacyjnych KAS jest elementem obligatoryjnym i stałym wynagrodzenia i ze względu na to wymagane jest wypowiedzenie zmieniające podczas gdy prawidłowa interpretacja tych przepisów winna doprowadzić Sąd do wniosku, iż dodatek kontrolerski jest elementem fakultatywnym wynagrodzenia, ściśle związanym z wykonywanymi czynnościami przez pracownika, nie jest elementem stałym, który obligowałby do dokonywania przez pracodawcę wypowiedzenia zmieniającego.

3. art.42 w związku z art.80 k.p. i w związku z art.148 KAS poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie przez Sąd, iż wypłata dodatku kontrolerskiego od 1994 roku skutkuje tym, iż dodatek ten stał się częścią obligatoryjną wynagrodzenia za pracę pracownika, a co za tym idzie winno być dokonane wypowiedzenie zmieniające warunki pracy i płacy podczas gdy prawidłowa wykładnia powyższych przepisów prowadzić winna Sąd do stwierdzenia, iż niniejszej sprawie dodatek kontrolerski jest składnikiem fakultatywnym wynagrodzenia za pracę i nawet czas jego długotrwałego wypłacania nie może czynić z niego elementu obligatoryjnego wynagrodzenia a co za tym idzie pracodawca mógł w ramach jednostki organizacyjnej dokonać przesunięcia pracownika na inne stanowisko i nie stanowiło to podstawy do wypowiedzenia zmieniającego gdyż powierzone obowiązki pracownikowi nie były niezgodne z posiadaną przez Powódkę wiedzą i odpowiadały jej kwalifikacjom.

Powołując się na powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania przed Sądem I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powódki wniósł o oddalenie apelacji pozwanego w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Okręgowy aprobuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je jako własne. Podziela również wszystkie wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylecia.

Przede wszystkim brak jest uzasadnionych podstaw do uwzględnienia zarzutu dokonania przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych sprzecznych z zebraniem materiałem dowodowym i dokonanie nietrafnej oceny tego materiału.

Zgodnie bowiem z brzmieniem art.233§1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

W ocenie Sądu Okręgowego skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć zatem miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego (por. wyrok SN z 6 listopada 2003 r., II CK 177/02, niepubl.).

Podkreślenia wymaga także fakt, że dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Koniecznym jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie.

W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne (post SN z 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, niepubl. wyrok SN z 27 września 2002 r., II CKN 817/00).

Zatem o dowolności można mówić wówczas, gdy Sąd ocenia dowody bez ich właściwej analizy, bądź też wbrew zdrowemu rozsądkowi lub zasadom logicznego rozumowania. Nie jest natomiast dowolną taka ocena, która – choć prowadzi do niekorzystnych dla strony powodowej konkluzji – to jednak jest logicznie i rzeczowo umotywowana.

Zgodnie natomiast z brzmieniem art.231 k.p.c. Sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne).

Przenosząc powyższe tezy na grunt przedmiotowej sprawy, podnieść w pierwszej kolejności należy, że apelacja nie wskazuje jakie konkretnie dowody zostały przyjęte przez Sąd I instancji z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów. Odniesienie się zatem do apelacyjnego zarzutu dokonania przez Sąd I instancji oceny dowodów w sposób nietrafny pozostaje niemożliwe.

Niezależnie od tego, Sąd Okręgowy przyjmując za własne ustalenia dokonane przez Sąd I instancji, uznał jednocześnie, że ustalenia te zostały poczynione na podstawie właściwej oceny wszystkich dowodów przeprowadzonych w niniejszej sprawie. Oceniając te dowody Sąd meriti wyprowadził bowiem wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, w związku z czym dokonana przez ten Sąd ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać. Skarżący nie wskazał nadto w swej apelacji, na podstawie jakich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, można było wysnuć wnioski odmienne od poczynionych.

Zarzuty skarżącego sprowadzają się w zasadzie do polemiki ze stanowiskiem Sądu i interpretacją dokonaną przez ten Sąd i jako takie nie mogą się ostać. Apelujący przeciwstawia bowiem ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji swoją analizę zgromadzonego materiału dowodowego i własny pogląd na sprawę. W apelacji zostały wskazane poszczególne okoliczności o treści korzystnej dla pozwanej. Jest to jednak potraktowanie zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób wybiórczy, to jest z pominięciem pozostałego - niewygodnego lub nieodpowiadającego jej wersji zdarzeń. Fragmentaryczna ocena materiału nie może zaś dać pełnego obrazu spornych okoliczności.

W ocenie Sądu Okręgowego nie sposób zgodzić się ze skarżącą, iż zmiana miejsca pracy powódki - z (...) Referatu Kontroli Podatkowej, (...) Międzynarodowej oraz Spraw Karnych Skarbowych do (...) Referatu Czynności Analitycznych i Sprawdzających w Urzędzie Skarbowym w G.) oraz wysokości wynagrodzenia powódki (od dnia 1 stycznia 2018 roku powódka utraciła prawo do dodatku kontrolerskiego) nie stanowiła wypowiedzenia zmieniającego.

Prawidłowo sąd I instancji ustalił bowiem, że w przypadku powódki kontrola podatkowa była podstawowym zadaniem o charakterze ciągłym i nadrzędnym w stosunku do innych obowiązków pracowniczych, za wykonanie którego otrzymywała nieprzerwanie od 1994 roku dodatek kontrolerski. Prawidłowo zatem Sąd meriti przyjął, iż wypłacanie powódce co miesiąc przez 23 lata dodatku kontrolerskiego za wykonywanie jej podstawowych obowiązków pracowniczych spowodowało, że dodatek ten stanowił stałą część jej wynagrodzenia.

Poza sporem w niniejszej sprawie jest, iż pismo przedłożone powódce w dniu 3 stycznia 2018 roku nie zawierało pisemnej propozycji nowych warunków pracy i płacy, a miało wyłącznie charakter informacyjny, pracodawca nie zastosował okresu wypowiedzenia, po upływie którego doszłoby do modyfikacji warunków pracy i płacy pracownika. W piśmie tym brak było również informacji, że jeżeli pracownik przed upływem połowy okresu wypowiedzenia nie złoży oświadczenia o odmowie przyjęcia zaplanowanych warunków, uważa się, że nie wyraził zgodę na te warunki. Pismo nie zawierało również pouczenia o prawie i terminie odwołania do Sądu Pracy.

Powyższe przyznała sama pozwana, stojąc na stanowisku, iż nie była zobowiązana do zastosowania konstrukcji wypowiedzenia zmieniającego w sprawie dotyczącej powódki, pomijając jednocześnie, iż dokonała przeniesienia powódki pozbawiając ją dodatkowego wynagrodzenia, i to z datą wsteczną.

Ponadto Sąd I instancji prawidłowo ocenił, iż pozwany podejmując decyzję o przeniesieniu powódki do samodzielnego referatu czynności analitycznych i sprawdzających dokonał istotnej zmiany warunków jej pracy, gdyż nie wiązało się ono jedynie z przesunięciem powódki pomiędzy poszczególnymi komórkami organizacyjnymi zakładu pracy, ale też został zmodyfikowany w sposób znaczny zakres jej obowiązków służbowych.

Należy zgodzić się także Sądem I instancji, iż zmiany dotyczące wynagrodzenia pracownika są uważane zawsze za istotne. Potwierdza to orzecznictwo sądów, zgodnie z którym dodatkowy składnik pracowniczego wynagrodzenia za pracę jest objęty treścią stosunku pracy i niekorzystna dla pracownika zmiana tego składnika wynagrodzenia za pracę wymaga wypowiedzenia zmieniającego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 lipca 2003 roku i I PK 301/02).

Podatek kontrolerski był wypłacany powódce od 1994 roku na podstawie zmieniających się rozporządzeń, jednak podstawą jego przyznania było wykonywanie zadań kontrolnych o charakterze ciągłym, bez konieczności spełnienia dodatkowych przesłanek. Już sam fakt wykonywania obowiązków kontrolerskich przez pracownika rodził po stronie zakładu pracy obowiązek wypłaty dodatku na zasadach określonych w obowiązujących w danym czasie

rozporządzeniu. Co za tym idzie dodatek kontrolerski ma wynagrodzeniowy charakter, który przejawia się w tym, że przysługuje on wszystkim pracownikom zatrudnionym u pozwaney, którzy wykonują zadania kontrolne, a jego wysokość odnosi się do wynagrodzenia zasadniczego pracownika przysługującego za zwykłe (normalne) wykonywanie obowiązków pracowniczych i tylko w szczególnych okolicznościach może ulec zmniejszeniu lub utracie (np. w przypadku niezadowolającej oceny pracy pracownika). Uprawnienie do otrzymywania od pracodawcy dodatku kontrolerskiego ma bez wątpienia charakter majątkowy, gdyż istnieje możliwość określenia jego wartości w pieniądzu. A zatem także w tym przypadku wchodzi w zakres zasad dotyczących wynagrodzenia za pracę, które stanowią, iż przysporzenie majątkowe ze stosunku pracy może być zmieniane, modyfikowane lub znoszone jedynie w trybie właściwym dla zmiany istotnych składników stosunku pracy. Takie też stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 czerwca 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt I PK 189/16.

Uznać zatem należy, że Sąd meriti słusznie uwzględnił dodatek kontrolerski, który powódka otrzymywała przez 23 lata swojej pracy za stały składnik wynagrodzenia. Jednocześnie nie sposób zgodzić się z argumentacją pozwaney, iż miał on jedynie charakter fakultatywny.

Sąd Rejonowy nie przekroczył zatem granic swego swobodnego uznania stwierdzając, iż zgromadzony materiał dowodowy pozwala przyjąć, iż dodatek kontrolerski stał się stałym (a nie fakultatywnym) elementem wynagrodzenia.

Nie naruszył także przepisu art.233 k.p.c. w związku z art.42 k.p. poprzez uznanie, iż przesunięcie pracownika pomiędzy poszczególnymi komórkami organizacyjnymi zakładu pracy z modyfikacją zakresu obowiązków służbowych należy uznać jako istotną zmianę warunków pracy związaną z koniecznością dokonania wypowiedzenia zmieniającego warunki pracy i płacy. Pozwany jako pracodawca w rozważanych okolicznościach nie miał możliwości dokonywania zmian organizacyjnych w obrębie nadal funkcjonujących jednostek polegających na „przesuwaniu” pracowników tej jednostki pomiędzy jej komórkami bez zastosowania konstrukcji wypowiedzenia zmieniającego.

Wskazać w tym miejscu należy - wbrew twierdzeniom pozwaney – że wprowadzony w życie regulamin organizacyjny obowiązujący od 1 stycznia 2018 roku nie odnosił się do zmiany zakresu obowiązków powódki, bowiem komórka w której dotychczas wykonywała ona swoją pracę pozostała nadal w strukturze organizacyjnej pozwanego. Powoływanie się zatem przez pracodawcę na zapisy regulaminu jako przyczyny przeniesienia powódki do innej komórki organizacyjnej nie znajduje oparcia logicznego.

Z ustaleń Sądu dokonanych przedmiotowej sprawie wynika nadto, że na miejsce powódki został przeniesiony inny pracownik, który przejął jej obowiązki wraz z dodatkiem kontrolerskim. Wynika z tego zatem, że na skutek owego przesunięcia pracodawca chciał pozbawić powódkę możliwości wykonywania jej podstawowego obowiązku pracowniczego jako kontrolera skarbowego w Urzędzie Skarbowym, powierzając jej zupełnie inne czynności - analityczne.

Słusznie zatem Sąd Rejonowy uznał, że przeniesienie powódki do innej komórki organizacyjnej Urzędu Skarbowego w G. stanowiło istotną zmianę zarówno warunków pracy jak i warunków płacowych i winno odbyć się zgodnie z wymogami określonymi w art. 42 k.p.

Nie można się w związku z tym zgodzić ze stanowiskiem apelanta, że w niniejszej sprawie nie znajdują zastosowania przepisy dotyczące wypowiedzenia zmieniającego. Pracownicy zatrudnieni w administracji skarbowej nie są bowiem pozbawieni ochrony trwałości stosunku pracy.

Niezależnie od tego jaka praktyka przenoszenia pracowników pomiędzy poszczególnymi komórkami organizacyjnymi wykształciła się u pozwaney, w sprawie niniejszej niedopuszczalna była zmiana warunków pracy i płacy powódki bez zastosowania wobec niej w tej sytuacji konstrukcji porozumienia bądź wypowiedzenia zmieniającego.

W ocenie Sądu Okręgowego słuszne jest zapatrywanie Sądu I instancji, że pozwany podejmując decyzję o przeniesieniu powódki do (...) Referatu Czynności Analitycznych i Sprawdzających dokonał istotnej zmiany warunków jej pracy i nie zmienia tego faktu forma złożonego przez niego oświadczenia w tym zakresie. Pozwany nie dokonał

jedynie przesunięcia pracownika pomiędzy poszczególnymi komórkami organizacyjnymi zakładu pracy, ale istotnie zmodyfikował zakres obowiązków służbowych powódki. Podkreślić należy, że przeprowadzanie kontroli było głównym obowiązkiem służbowym powódki, który wykonywała nieprzerwanie od 1991 roku.

Podkreślić także należy, że pracodawca nie wykazał również w jaki sposób zmiany organizacyjne spowodowane wejściem w życie Zarządzenia nr (...) Dyrektora I. Administracji Skarbowej w Ł. z dnia 22 grudnia 2017 r. wpływały na obowiązki powódki i z czego wynikała konieczność zmiany stanowiska pracy.

Podkreślić także należy, że Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że zmiany organizacyjne mogą stanowić uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę, jednakże muszą pozostawać w związku przyczynowym z koniecznością lub potrzebą zwolnienia konkretnego pracownika (a contrario wyrok Sądu Najwyższego z 8 czerwca 2001 r. sygn. akt I PK 453/00).

Nie ulega zatem wątpliwości, że pracodawca nie wykazał jaki jest związek przyczynowy między wprowadzanymi zmianami a proponowaną powódce zmianą warunków pracy i płacy. W tej sytuacji słusznie przyjął Sąd I instancji, że zmiany te same w sobie nie mogą stanowić uzasadnionej przyczyn wypowiedzenia zmieniającego. To zaś wskazuje, że pracodawca wręczając powódce oświadczenie o wypowiedzeniu warunków pracy i płacy naruszył przepisy art. 45 § 1 k.p.

Dlatego też zarzut naruszenia przez Sąd I instancji opisanych w apelacji przepisów prawa materialnego pozostaje również chybiony.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja pozwanego nie zawiera uzasadnionych zarzutów, zaś zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

W tym stanie rzeczy, na mocy art. 385 k.p.c., oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną.

O kosztach postępowania za II instancję orzeczono na podstawie o art. 98 k.p.c. i § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z ust.3 oraz § 9 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. Nr 2015, poz. 1804 z późn. zm.).

SSO Zofia Falkowska SSO Magdalena Lisowska SSO Paulina Kuźma